

**КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»**

В І С Н И К

**НАУКОВО-МЕТОДИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ВІННИЦЬКОГО ГУМАНІТАРНО-ПЕДАГОГІЧНОГО
КОЛЕДЖУ**

ВИПУСК № 2 (34)

спецвипуск до

Всеукраїнського фестивалю науки

*«Наукові виміри освітнього середовища сучасних
коледжів»*

Вінниця – 2020

ВІСНИК НАУКОВО-МЕТОДИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу
ВИПУСК № 2 (34)

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
Серія ВЦ № 1065-423-ПР від 24 грудня 2019 року
Журнал
(науково-виробничий, навчальний, довідковий)

Журнал присвячений висвітленню широкого спектру теоретичних та прикладних проблем педагогіки, психології, окремих методик та філології, підтримує традиції інтеграції вишівської науки з практикою, сприяє поширенню досвіду наукової, науково-педагогічної та виробничої діяльності, становленню кадрів вищої кваліфікації; розрахований на спеціальну категорію читачів, зокрема педагогічних та науково-педагогічних працівників закладів вищої, середньої та дошкільної освіти, здобувачів освіти та молодих науковців.

Вісник заснований у січні 2012 року, виходить 3 рази на рік
Мова видання: українська, російська, англійська, німецька

Тематичні напрями Вісника:

- ❖ Інтеграція науки та практики як механізм ефективного розвитку
- ❖ Педагогічні та лінгвістичні аспекти викладання
- ❖ Германістика та славістика у сучасному науковому просторі
- ❖ Психолого-педагогічні умови формування та розвитку особистості вихованця
- ❖ Лабораторія педагогічної майстерності та професійного саморозвитку педагога
- ❖ Challenges in Education
- ❖ Відомі імена року

Номер затверджено на засіданні науково-методичної ради
КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»
Протокол № 4 від 18 травня 2020 року

Головний редактор: директор КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж», спеціаліст вищої категорії, викладач-методист Войцехівський К.Ф.;
відповідальний редактор: методист коледжу, спеціаліст вищої категорії, викладач-методист, Руда Т.В., **медіа-редактор:** к.пед.н., доц. Марценюк О.Г.

Редакційна колегія: д.пед.н., проф. Заболотний В.Ф., д.філ.н. Войцехівська Н.К., д.філ.н., проф. Слободинська Т.С., спеціаліст вищої категорії, викладач-методист Когутюк О.В., к.мист-ства Іскра С.І., к.пед.н. Головська І.В., спеціаліст вищої категорії, викладач-методист Луцинкевич Л.А., Царик А.П.

Відповідальність за зміст статей несуть автори
Матеріали видаються в авторській редакції

В 53 Вісник науково-методичних досліджень Вінницького гуманітарно-педагогічного коледжу/[ред.кол.: Войцехівський К.Ф. (гол.ред) та інші]. – Вінниця: Вінницька міська друкарня, 2020. – Випуск 2(34). – 148с.

З М І С Т

С Л О В О Р Е Д А К Т О Р А

МАРЦЕНЮК О.Г., РУДА Т.В.

Видавнича діяльність Комунального закладу вищої освіти «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»5

П Е Д А Г О Г І К А О С О Б И С Т О С Т І У В И М І Р А Х П Е Д А Г О Г І Ч Н О Ї М А Й С Т Е Р Н О С Т І

БАРЩЕВСЬКА І.В

Особливості діагностики та педагогічного супроводу дітей із синдромом Аспергера....11

УКРАЇНЕЦЬ І. М.

Гурткова робота як складова частина науково-дослідницької роботи студентів13

НЕНЧИНСЬКА Л.В., ТУРЛЮК С.В.

А на вечорницях дівки-чарівниці. Потоковий виховний захід «Андріївські вечорниці на сучасний лад»16

МАЗУР Т.А.

Виховна година на тему: «Традиції чаювання в різних країнах світу».....22

ОМЕЛЯНЧИК Т.Г., НЕНЧИНСЬКА Л.В.,

Художнє розв'язання Остапом Вишнею одвічних проблем людини та природи, людини та пам'яті, людини та вічності буття, людини та землі, на якій вона живе29

РОМАНУХА Ю.В

Калейдоскоп виховної роботи34

О С В І Т Н І І Н Н О В А Ц І Ї : П Е Д А Г О Г І К А , П С И Х О Л О Г І Я , М Е Т О Д И К А В И К Л А Д А Н Н Я

БЕРЕЗІЙ ІННА

Сучасний вихователь-методист закладу дошкільної освіти38

ВЕГЕРУК ІРИНА

Методика формування іншомовної лексичної компетентності учнів41

ГОРЕЦЬКА ДІАНА, ГРИГОРЯН АЛІНА

Сучасні підходи до формування естетичної компетентності молодших школярів на уроках музичного мистецтва.....46

ЗАТКОВСЬКА МАРІЯ

Проблема організації естетично-творчої діяльності школярів50

ІЩУК ОКСАНА

Особливості організації діагностики потенційно обдарованих дітей55

КУПРЯШОВА ТАЇСІЯ

Використання інтерактивних методів навчання на уроках англійської мови60

ЛАУТА ЛЮДМИЛА

Засоби досягнення результативності у навчанні англійській мові63

ЛЕЛЕКА АНАСТАСІЯ

Використання різних видів наочності в процесі формування мовної компетентності учнів.....67

МАРТИНЮК ОЛЬГА

Діагностика мотиваційного компоненту навчальної діяльності молодших школярів71

МЕЛЬНИК АНАСТАСІЯ

Розвиток образного мислення школярів засобами музичного мистецтва76

ПАВЛОВА ОЛЕКСАНДРА

Психолого-педагогічні особливості взаємодії вчителів та батьків з дітьми підліткового віку81

РИЖУК ГАННА

Формування екологічної свідомості дошкільників засобами природи за В.О. Сухомлинським85

СЛИВА АННА

Використання інформаційно-комунікативних технологій для формування екологічної культури здобувачів дошкільної освіти засобами народної педагогіки89

КНИШ ОЛЬГА

Диференційований підхід у навчанні93

ТКАЧУК ВАЛЕРІЯ

Комплекс вправ для формування іншомовної монологічної компетентності учнів95

ФЕЄР ВІТАЛІЯ

Методика використання інтерактивної дошки «Smart Board» на уроках англійської мови100

ХОМЕНКО СВІТЛАНА

Формування мовленнєвих компетентностей дітей дошкільного віку в процесі ознайомлення з українськими прислів'ями та приказками103

МОВА, КУЛЬТУРА ТА ПЕРЕКЛАД У ДОСЛІДЖЕННЯХ
МОЛОДИХ УЧЕНИХ

НЕНЧИНСЬКА ТЕТЯНА, ДУДКЕВИЧ ІВАН

Міжмовні омоніми108

ЗАБЛОЦЬКА АНЖЕЛІКА

Extension in Lexis of Modern English111

ЗАРІЧАНСЬКА ОЛЬГА, КИРИЛОВСЬКА ЛЕНА

Місце іншомовних запозичень в словниковому складі англійської мови114

МАРТИНЮК ЮЛІЯ

American English in Belles-Lettres119

МІХАЙЛОВА ДІМІТРІЙКА, ТРОФІМЧУК ЄЛІЗАВЕТА

Скорочення у сучасних англомовних ЗМІ: особливості їх використання у пресі та труднощі їх перекладу123

РЕМЕНЯК СОФІЯ, КУЛИК АНЖЕЛІКА

Варваризми в сучасній українській мові127

БАЛИК ТЕТЯНА

Providing Feedback at the English Lesson133

ДУБРОВІНА ОЛЬГА

Indian English and the Linguistic Situation in India136

ФЕЄР ВІТАЛІЯ

English as the Language of International Communication139

ОСВІТНІ ІННОВАЦІЇ: ПЕДАГОГІКА, ПСИХОЛОГІЯ, МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ

1. Буторина Е.П. Об использовании компьютерных технологий в контрастивных исследованиях и обучении языку / Под. ред. Е.П. Буторина, Н.И. Сайтанова // Московский лингвистический журнал. – 1996. – № 3. – С. 70–79.
2. Вохрышева Е.В., Стрельников В.Н. Обучение диалогическому взаимодействию на английском языке с помощью новых компьютерных технологий // Вуз культуры и искусств в образовательной системе региона / Электрон. науч.- практ. конф. – Самара, 2001. – С. 49–63.
3. Григорьева Т.З. Новый когнитивно-интеллектуальный подход к компьютерной лингводидактике / Под. ред. Т.З. Григорьева // Новые направления в методике преподавания иностранных языков в школе и вузе. – СПб. : Образование, 1992. – С. 66–71.
4. Пометун О.І., Пироженко Л.В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. Науково-методичний посібник / О.І. Пометун, Л.В. Пироженко. За ред. О.І. Пометун. – К. : Видавництво А. С. К., 2004. – 192 с.

Стаття надійшла до редакції

21.05.20

ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ В ПРОЦЕСІ ОЗНАЙОМЛЕННЯ З УКРАЇНСЬКИМИ ПРИСЛІВ'ЯМИ ТА ПРИКАЗКАМИ

УДК 398.9:[373.2.015.3: 811.161.161.2 – 047.22

ХОМЕНКО СВІТЛАНА,

студентка факультету дошкільної освіти та музичного мистецтва

КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Науковий керівник: СЛОБОДИНСЬКА Т.С.,

доктор філологічних наук, професор

КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Постановка проблеми. Рівень мовленнєвого запасу завжди вважався одним з основних показників розумового розвитку дитини. На сьогоднішні потенційні можливості мовленнєвого розвитку на кожному віковому етапі вивчено недостатньо. Дослідження цієї проблеми є важливим для розвитку мови та словникового запасу дітей дошкільного віку. Грамотне мовлення дає змогу дитині встановити контакти з іншими дітьми, вільно передавати свої думки й бажання, сприяє успішному навчанню в школі. Важливим положенням у формуванні граматично правильного мовлення дошкільників є практичне оволодіння рідною мовою, а також «емпіричне узагальнення спостережень над

мовою, одержаних її носієм незалежно від спеціальних знань про мову» (Л. Айдарова, А. Богущ, О. Божович, М. Гохлернер, Ф. Сохін та ін.).

Дитина дошкільного віку опановує правильною звукомовою в нерозривному зв'язку зі своїм психічним розвитком, у єдності з розвитком предметно-практичної діяльності, мислення, спілкування. Формування граматичного компонента мовного чуття є спонтанним процесом, рушійними силами якого є внутрішня суперечність у взаєминах дитини й довкілля. Провідну роль у засвоєнні мови дитиною відіграють невідповідність між цілями і

наявними засобами спілкування, між бажаним і досягнутим, між формою і змістом висловлювання (О. Запорожець, О. Ісеніна та ін.). Головною умовою виникнення й розв'язання цих суперечностей є формування правильної звуковимови. Прикінцевою метою засвоєння рідної мови є досконале володіння мовленнєвими засобами, що передбачає граматичну правильність як ознаку високої культури мовлення й потребує усвідомлення значень слів, їхніх літературних форм, а також уміння використовувати їх доречно й точно залежно від контексту мовленнєвої ситуації, з орієнтацією на слухача, учасника спілкування. У процесі оволодіння дітьми дошкільного віку навичками зв'язного мовлення важливу роль відіграє практичне засвоєння ними граматики та вміння оперувати словами, що належать до певного лексико-граматичного розряду відповідно до завдань комунікації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливе місце в системі засобів мовленнєвого розвитку, навчання і виховання дошкільників посідають малі жанри українського фольклору. Їхній вплив на мовну освіту дітей було розкрито в роботах видатних учених, педагогів (А. Богуш, Н. Гавриш, К. Крутий, Н. Лисенко, О. Лещенко, О.В.Духнович, С.Ф.Русова, Г.С.Сковорода, І.І.Срезневський, Є.І.Тихеева, К.Д.Ушинський, І.Я.Франко та ін.). Видатний педагог К.Д. Ушинський писав, що в прислів'ях, як у дзеркалі, відтворені всі сторони життя народу: домашня, родинна, рільнича, лісна, громадська, його потреби, звички, його погляди на природу, на значення всіх явищ життя.

Мета статті – теоретично обґрунтувати ефективні методи та прийоми ознайомлення дітей дошкільного віку з малими фольклорними жанрами, а саме прислів'ями

та приказками, та їх наповнення орнітологічними назвами.

Результати дослідження. З огляду на одне з найважливіших завдань дошкільної освіти – виховання у дітей любові до України, шанобливого ставлення до родини, природи, рідної мови – варто звернутися до народної творчості. Адже саме фольклор є тим джерелом, яке допоможе збагатити арсенал засобів формування зв'язного мовлення дошкільників. Навчання дітей зв'язному мовленню має велике значення для їхнього всебічного розвитку і виховання. У процесі роботи з дітьми вихователь використовує малі фольклорні жанри, тож проаналізуємо прислів'я та приказки. Частіше їх підбирають за тематичним принципом для найбільш вдалої характеристики образів героїв, точного висловлення головної думки твору.

Українські прислів'я та приказки – це невичерпна скарбниця духовної краси та мудрості народу, справжня енциклопедія народного життя. Вони належать до перлин українського фольклору та є узагальненою пам'яттю народу. Ми не знайдемо такої ділянки побуту, взаємин між людьми і природним довкіллям, які б не знайшли відображення в народній мудрості. Прислів'я та приказки збагачують мову, роблять її більш образною та яскравішою. У народі їх ще називають приповідками, найдавніша їхня назва – притчі.

Прислів'я – це влучні, образні висловлювання, які узагальнюють різні явища життя та мають повчальний характер, приміром: *«Не копай іншому яму, бо сам у неї впадеш»*, *«Лінивий двічі робить, скупий двічі платить»*. Різкої межі між прислів'ями та приказками не існує, тому їх розглядають як один жанр. Відрізняються вони лише в тому, що приказки будуються як одночленні

речення, а прислів'я більш розгорнуті. Часто прислів'я будуються з використанням або синтаксичного паралелізму («Хвали жито в стогу, а пана в гробу»), або протиставлення («Рання пташка дзьобик чистить, а пізня очиці жмуристь»). Найчастіше в прислів'ях використовують метафору, а також гіперболу («Такий тупий ніж, що й киселю не ріже»), іронію («Поможе, як мертвому кадило»), порівняння («Живе, як у батька за пазухою»), епітети («У лиху годину узнаєш вірну людину») та інші тропи. Тож прислів'я мають ізоморфні та аломорфні риси з фразеологізмами. Прислів'ям притаманні типові фразеологічні властивості, а саме: стійкість відтворення, здатність до семантичних трансформацій, цілісність номінації.

Приказка – це влучний (часто римований) вислів, близький до прислів'я, але без притаманного прислів'ю повчального змісту, наприклад: «Каши маслом не зіпсуєш», «Дорога ложка до обіду». Приказці завжди знайдеться місце у спілкуванні з дитиною. Часто їх використовують у спілкуванні з дітьми: під час сніданку, обіду, коли дитина виконує трудові доручення неохоче або відмовляється від роботи, під час спостережень у природі, праці на ділянці дошкільного закладу, на городі, наприклад: «Добрий борщик, та малий горщик», «Ледачому все ніколи», «Що посієш, те й пожнеш»... Влучні прислів'я та приказки допомагають нам розуміти сенс сказаного, а також спонукають правильно діяти [2, с.32].

Уміле використання прислів'я завжди вважали ознакою мудрості. Прислів'ям можна починати або закінчувати бесіду. Крім того, вони можуть дуже влучно вписуватися в канву розмови, і тоді досить важко помітити вжите під час бесіди прислів'я. «Без вірного друга – велика туга», – повчає народне прислів'я, – «З ким поведешся, від того й

наберешся», «Ситий голодному не товариш», «Нема більшої біди, ніж лихі сусіди», «Не буде добра, як між своїми ворожнеча», «Ліпше мудрий ворог, як дурний приятель». В Україні прислів'я порівнюють з «птахами, які прожогом несуть нас до відкриття нових думок». Прислів'я невіддільні від життя людини, як і її мова, пісня. Вони свідчать про гострий розум народу, його глибокі естетичні почуття, багатий духовний світ і високу мораль. Це велике народне багатство, справжній скарб, який народ свято береже і передає своїм дітям і онукам.

Опрацьовуючи тексти українських прислів'їв і приказок з погляду вживання в них назв птахів, можемо зробити висновок, що прислів'я та приказки з орнітологічними назвами можна поділити на три групи. Перша група представлена іменниками. Це назви, які загалом характеризують лексичне поле птаства: «Як багато птиць – не буде гусениць», «Всяка пташка своє гніздо знає», «Воля пташці краща від золотої клітки», «Опустив крила, як підскубана гуска». До другої групи належать назви домашньої птиці, як-от:

«Без півня хата глуха», «Дурна і ненажерлива, як качка», «Не всі кури одної натури»), а до третьої належать назви диких птахів, наприклад: «Ластівки низько літають – дощ обіцяють», «Оце тобі, чайко, за те і плата, що в тебе голівка чубата», «Синиця – не птиця».

Дійсно, прислів'я та приказки – невичерпний скарб, яким володіє український народ із найдавніших часів і яким він збагачує все нові й нові покоління.

Не слід забувати, що природною якістю малих форм фольклору саме і є ситуативність. Влучне прислів'я чи приказка вписується в ситуацію настільки точно, що, здається, інакше й не скажеш. «Сон не

побачиш, поки не заснеш», – говорить народна мудрість. Інакшими словами, прислів'я недоречне, поки для нього нема приводу, так само як сон неможливо побачити, поки не заснеш. З огляду на це, слід активно використовувати малі форми фольклору для розвитку в дітей розуміння взаємозв'язку між мовленням людини та ситуацією взаємодії.

Використовуючи в мовленні прислів'я та приказки, дорослий учить дитину спілкуватися виразною мовою. А спілкування з дорослим – основне джерело формування мовленнєвих умінь та навичок дитини. Кожен вихователь повинен напам'ять знати велику кількість прислів'їв та приказок, щоб у будь-який час влучно використати їх у виховній роботі з малюками. Отже, не можна вважати ефективною роботу з розвитку мовлення, що заснована лише на запам'ятовуванні малих форм фольклору. Прислів'я та приказки не варто просто заучувати, адже це не допоможе їхньому активному вживанню у мовленні. Прислів'я треба «вписати в образ» ситуації. Обговорюючи з дітьми зміст прислів'я, обов'язково оберіть ситуацію, у якій ужити це прислів'я буде доречним.

Для того щоб народна мудрість стала зрозумілою дітям, щоб вони використовували її у своєму мовленні без спонукань і нагадувань, треба створити або використати ситуацію, у якій можна доречно вжити те чи те прислів'я (приказку); обговорити цю ситуацію з дітьми, тобто з'ясувати:

- чому так кажуть;
- хто так міг сказати;
- коли і у якій ситуації було вжито цей вислів;
- чи можна сказати інакше.

Тобто слід підвести дитину до розуміння, що краще в цій ситуації сказати неможливо. Такий підхід спонукає дитину до висловлення

власної думки, збагачує її образну пам'ять [6,с.280].

Щоб домогтися доречного вживання дитиною певного прислів'я (приказки) в активному мовленні, варто використовувати різні прийоми. Зокрема: пригадати ситуації, у яких можна було б використати певне прислів'я чи приказку; розглянути відповідні сюжетні картинки, визначити зображених партнерів у спілкуванні і те, якому із партнерів це прислів'я чи приказка призначається відповідно до сюжету, зображеному на картинці; прослухати або подивитися драматизацію уривка зі знайомої казки.

Після цього варто запропонувати дітям вставити певне прислів'я чи приказку в діалог героїв цієї казки зі словами: «Подумайте, хто з героїв казки міг би так сказати?». Педагогам слід постійно спонукати дитину до самостійного розмірковування, підтримувати її прагнення до творчості, зокрема використання прислів'їв і приказок при складанні розповіді, придумуванні казки, під час міні-театралізації тощо. Слід спонукати дітей до відображення змісту прислів'їв та приказок у малюнках, аплікації, ліпленні. Варто пам'ятати, що малі форми фольклору – це народна творчість, а тому їхній розвивальний вплив буде ефективнішим, якщо вони сприятимуть збагаченню творчості самої дитини.

Малюкам потрібно показати яскравість, точність, влучність фольклору: вчити виокремлювати в тексті засоби художньої виразності: епітети, порівняння, іронію, доцільно використовувати їх у власних висловлюваннях. Дослідження свідчать, що майже 70% дітей старшого дошкільного віку мають низький рівень знань про малі форми фольклору, а 25% дітей мають середній рівень. Старші дошкільники не розуміють

різниці між приказкою та прислів'ям. Не зафіксовано жодного випадку вживання дітьми малих форм фольклору в мовленні. Добре, якщо дитина змалку привчається користуватися прислів'ями та приказками. Вона повинна їх чути від батьків та запозичувати у свою мову. Зараз маємо безліч різноманітних ілюстрованих книжок з прислів'ями та приказками – залишається лише батькам і педагогам збагатити ними в процесі виховання словниковий запас дитини.

Допомогти дітям побачити красу народного слова та навчити їх використовувати прислів'я і приказки в мовленні буде нелегко. Те, що діти швидко запам'ятовують і відтворюють у мовленні фрази з рекламних роликів і кінофільмів, пояснюється не лише тим, що вони часто повторюються, а й тим, що ці «стійкі словосполучення» не несуть інтелектуального навантаження і для їхнього запам'ятовування не треба докладати великих зусиль. Діти часто бачать ситуацію, у якій промовляються ці низькопробні фрази, і коли подібна ситуація трапляється в їхньому житті, вони легко відтворюють почуте. При цьому діти не звертають уваги на реакцію партнерів зі спілкування, тому їм легко використовувати подібне «сміття». Натомість народний фольклор несе у собі високий рівень узагальнення.

А основним засобом виразності є порівняння. У прислів'ях і приказках порівнюється одне з одним: різні люди, образи природи, абстрактні поняття. Такі порівняння важко зрозуміти дітям, адже для цього їхнього досвіду спілкування та узагальнення різних ситуацій взаємодії з оточенням замало. А без розуміння сутності прислів'я чи приказки їхнє вживання буде недолугим та й не потрібним. Розумінню дітьми значення прислів'їв, приказок сприяє

складання оповідань, коротеньких казок та історій за їхнім сюжетом, малювання ілюстрацій за прислів'ями. Розкриття художнього образу в малюнку розширює можливості відтворення його в слові. Крім такого фрагментарного використання фольклорних творів, можна запропонувати спеціальні заняття з ознайомлення з фольклорною спадщиною і, зокрема, з малими її формами – прислів'ями, приказками. Такі заняття планують раз у квартал для всіх вікових груп. Вони не мають чіткої структури.

Заняття складається з кількох частин, кожна з яких присвячена певному жанру. Спочатку в дітей формують уявлення про призначення кожного жанру, його мовленнєві, композиційні особливості, вчать розуміти художньо-образну основу тексту. На занятті використовують різноманітні методичні прийоми: художній аналіз словосполучень, творчі розповіді за прислів'ями та приказками, театралізовані ігри тощо [8,с.23].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Отже, розглянувши такі малі фольклорні жанри, як прислів'я та приказки, можемо стверджувати, що вони мають великий вплив на всебічний розвиток і, зокрема, на розвиток мовленнєвих умінь та навичок дітей дошкільного віку. Перспективи подальших досліджень повинні бути спрямовані на вивчення та розробку програм з розвитку мовленнєвих умінь і навичок дітей дошкільного віку засобами малих фольклорних жанрів, адже це є одне із головних завдань педагогів – розвивати інтерес у дітей до української мови і культури за допомогою усної народної творчості – невичерпного джерела виховання й навчання дитини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ:

1. Українські народні прислів'я та приказки. Київ: Т-во «Знання України», 1992.
2. Богуш А. Мова дітей / редактор Шаркунова В.В. Київ : Видавництво «Радянська школа», 1989.
3. Карпинська Н. Художнє слово у вихованні дітей. Москва: Просвіта, 1972.
4. Вашуленко М. Мовленнєвий розвиток дошкільників – запорука їхньої наступної успішності. *Дитячий садок*. 2004. №20.
5. Северинюк В. Тематичний словник популярних Українських прислів'їв та приказок з коментарями. Тернопіль, Навчальна книга-Богдан, 2014.
6. Дронова О. Дошкільник у світі краси: як сприймають, розуміють і пояснюють красу діти 5–6 років. *Дитина-педагог: сучасний погляд: монографія* / за заг. ред. Н.Гавриш. Луганськ: Альма-матер, 2010.
7. Костюк Г. С. Здібності та їх розвиток у дітей. Київ: Знання, 1963.
8. Гончаренко А. Сучасні підходи до розвитку мовлення дітей. *Дошкільнє виховання*. 2012. №7.

Стаття надійшла до редакції
11.04.20

МІЖМОВНІ ОМОНІМИ

УДК 81'25:811.111

НЕНЧИНСЬКА ТЕТЯНА, ДУДКЕВИЧ ІВАН,

студенти філологічного факультету

КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Науковий керівник: МАРЦЕНЮК О.Г.,

спеціаліст вищої категорії, викладач – методист,

кандидат педагогічних наук, доцент

КЗВО «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»

Термін "хибні друзі перекладача" означає, що існують у двох різних мовах слова, які мають схожу форму (графічну чи фонетичну), але різні значення. Міжмовні омоніми створюють численні проблеми як для тих, хто тільки почав вивчати іноземні мови, так і досвідчених перекладачів. У контексті неправильне використання якогось слова може спричинити непорозуміння, а що стосується спеціалізованих перекладів, то така помилка може мати серйозні наслідки.

Сам термін був введений французькими вченими М. Кеслером і Ж. Дерокін'ї в 1928 році у книжці "Les faux amis ou Les pièges du

vocabulaire anglais". Саме в цій книзі було описане саме явище міжмовних омонімів, природа їх виникнення. Також цей феномен активно вивчався радянськими та українськими перекладачами у другій половині минулого століття. Особливий вклад внесли В. В. Акуленко у своїх працях (1969, 1972), К. Г. Готлиба (1966, 1972) та В.Л. Муравйова (1969, 1974, 1985), Тарас Кияк (1992).

Метою нашого дослідження є опис природи утворення такого феномену, як міжмовний омонім та причина його виникнення. Другорядною метою є